

MAGYAR CSERKÉSZ

XXXIII (57) ÉVFOLYAM

VOL. 33 (57) No. 3—4

1982. 3—4 SZÁM

VEZETŐKÉPZÉS A FILLMOREI SÍK SÁNDOR CSERKÉSZ PARKBAN

A kiscserkész segédtszti és a cserkésztszti tanfolyam
hallgatói és kiképzői.

Jelentéstétel a fillmorei Sík Sándor Cserkész Park vezetőképző táborában.

Az európaiak küldöttsége az 1982-es Vt. Táborban: Bodnár Gábor úv. elnök, Gémes Pál cst., Kalbach Ferenc cst., Kecskési Csilla cst., Major Csaba st., Dr. Ádám János S.J. az I.B. elnöke, Retczár Mónika cst. és v. Köllej György I. Ker. Pk., guggolnak: Juhász László st., Hochbaum Pál st., és Dr. Grynacus Péter cst.

A Vt. Táboron résztvevő vendégek és előadók: Harasztli Endre történetész, Gyallay Pap Domokos a Kanadai Magyar Szöv. elnöke, Teszár Józsefné Szöv. VT., v. Köllej György I. Ker. Pk., Bortalan Imre az Amerikai Ref. Szöv. elnöke, Deme Lajosné cst., Megr. Henkey Károly, Genetta János, Dr. Ádám János S.J. az I.B. elnöke, Dr. Hoyos János, Dr. Nt. Baksa Csaba, Ft. Flanagan, Jámor Lajos V. Ker. Pk., térdelnek: Koréh Ferenc, Dr. Zsigmond András, Bodnár Gábor úv. elnök, Dr. Grynacus Péter, Dr. Császár Ede külügyi vezető, Dr. Bárdos Tamás és Fehér Gyula.

Készülődés a Gödöllői Jamboree félévszázados évfordulójára

Beszélgetés Bodnár Gáborral a Magyar Cserkészszövetség ügyvezető elnökével.

Gödöllői Emléktábor

A Magyar Cserkész Szövetség 1983. aug. 6-tól 19-ig, — a Gödöllői Jamboree 50. évfordulóján — emléktábori rendez Fillmore-ban a Sík Sándor Cserkészparkban. Ide meghívást kaptak a Gödöllői Jamboree még élő nem magyar résztvevői. Természetesen elsősorban Gödöllő magyar résztvevőit várja és hívja a rendezőség, akik, úgy tűnik, népes képvislettel lesznek jelen. Erre mutat az az öröndetes tény is, hogy nem csak a külföldi veterán cserkészek jelentkeznének jelentős számban. A ma Magyarországon élő régi gödöllői táborozók is tudomást szereztek erről a találkozásról. (Külföldön megjelent magyar újságokból a SzER és a Voice of Amerika híradásaiból.) Ők is tucatjával küldik érdeklődésüket, jelentkezésüket.

Meqhívtuk a volt résztvevőkön kívül a menekült cserkész-szövetségek, esztek, lettek, litvánok, lengyelek, ukránok egy-egy fiú, illetve leány őrsét is.

Ugyanakkor valamennyi magyar cserkészcsapat egy-egy felkészült, reprezentálni képes őrszel képviselheteti magát. A különböző világrészek magyar cserkészei már is jelentős létszámú csoportok érkezéséről tájékoztatást központunkat. Így Ausztráliából minden városból egy fiú és egy lány, valamint egy öregcserkész őrs jön át emléktáborunkba (összesen 15-en). A küldöttséget a kerület társelnöke vezeti.

A Vezetők Lapja 1983 első számát teljes egészében a Gödöllőre való emlékezés szolgálatába állította. Hasonlóképpen a Magyar Cserkész is Gödöllőről emlékezik 1983-as számaiban. A Magyarországon valamikor olyan jelentős szövetség külföldön élő tagjai ankétet rendeznek magyar sorskérdésekről, melyre szeretettel várják az érdeklődő nem cserkészeket is.

A tábor keretében Regös, illetve Regösvetetőképzés is helyet kap. Ez lesz a tábor népművészeti műsorának előkészítője, rendezője is. A tábor fénypontjának a rendezőség az elhínyt magyar fűscserkészek és a cserkészt nagyjainak emléktábla leleplezését szánja.

A Szövetség birtokába került a Gödöllői Jamboree eredeti filmje. A már 50 éves megkopott tekerseket Dr. Radcz Tibor felügyelete alatt most restaurálják. A Gödöllői Emléktábor során ünnepélyes keretek között mutatják be a felújított kitűnő mozgóképet.

Nagy lendülettel folynak a táborszervezés munkálatai, melynek irányító bizottsága: Bodnár Gábor úv. elnök, dr. Chászár Ede külügyi vezető és Jámor Lajos, a Sík Sándor cserkészpark elnöke.

A Külügyi Osztály időről időre tájékoztatást bocsájt ki angol, francia és spanyol nyelven több mint száz cserkész-szövetség számára, hogy az előkészületekről értesítse őket. A legutóbbi tájékoztató igen szórakoztató stílusban sorolja fel az emléktárgyakat, amelyeket gyűjtők és emlékezni akaró cserkészek a nyári emléktáboron majd újra megszerezhetnek. Lesz a cserkészboltban árvalányhaj, emlékjelvény, levelezőlap-sorozat, régi jamboree-újság hasonló kiadásban, óvszatt, fokes, bélyeg és sok más. Bemutatóra kerül a gödöllői táborról 1933-ban készített riportfilm is.

A dimbes-dombos, vadregényes környezetben fűrkésző magyar vitézek daliás csoportja bukkan fel. Kardokkal, íjjakkal, pisztolyokkal jól felfegyverezetten. Még „katapultát” — az ágyú őst — is cipelnek magukkal. Alighogy eltűnnek a bokrok között, máris elősettenkedik egy turbános, bugyogós török csoport, lándzsásan, hadzsárosan. Ők meg a magyarok után kutatnak . . . Megelevenedik az egész környék! Színpompás öltözetben magyar végvári vitézeket, vagy vad jancsárokat ont a rejtékösvény. Zászlók, — néha lófarkas hadijelvények imbolyognak a bokrok mögött.

Történetésekről gyakran mondják, hogy hajlamosak elfeledkezni a jelen realitásáról és szellemükben a múltban járnak. Vajon víziók játszanak velem? A „technokraták” XX. századjának utolsó negyedében vagyok-e, vagy pedig ama tizenhatodik században, melyben a támadó török és a védelmező magyar harcos verét itta a Kárpát-medence földje?

Amerikában vagyok, egy hatalmas magyar cserkészparkban, mely a szomszédos Fillmore nevű helység közelében fekszik. Fillmore az Egyesült Államok 13. elnöke volt, aki 130 évvel ezelőtt beszélt az Amerikát járó Kossuth Lajosról. De a cserkészparkot nem Fillmore-ról, hanem a feledhetetlen Sík Sándorról nevezték el. A naptár 1982. május hó 29. napját mutatja. Akadályverseny folyik az Egyesült Államok és Kanada számos városából eljött cserkészcsapatok között. A keret: Gárdonyi Géza „Egri Csillagok” c. halhatatlan regénye. Cserkészeink a közelmúltban olvasták e csodálatos könyvet és most „kalandok között” tesznek tanúságot arról, hogy nemcsak megértették, de ifjú szívükkel-lel-ükkel át is érezték a nagy magyar író mondanivalóját: megvédjük a magyar hazát minden ármányos, betolakodóval szemben!

A történetész tehát — mikor végvári vitézeket, jancsárokat látott felbukanni — nem múltbanjáró víziói vezették. Valóságot látott. A századokkal előtti jelmezek, fegyverek ugyan a magyar múltat igyekeztek tükrözni, de a realitás mégiscsak a jelen; — a magyar érzület „lelkigyakorlata” folyik, a hazaszeretet indulata az, mely — szinte láthatóan — ott dobog a cserkészfiúk, cserkészlányok inge-blúza alatt.

Igen jóleső érzéssel tölt el, hogy részese lehettem ennek a mai élménynek. Számos kérdés tódulna ajkamra, mely a mai akadályverseny kulturális- és érzelmi hátterével volna kapcsolat, de ide való meghívásom közvetlen oka más volt. A Magyar Cserkészszövetség rövidesen kezdi készülődését arra, hogy méltóképpen megünnepelje az 1933-as Gödöllői Világjamboree 50. évfordulóját.

A Gödöllői Jamboree — ma már világosan látjuk — több volt, mint a világ cserkészseinek találkozója! Ma már tudjuk, hogy fontos történelmi epizód volt! Történelmi epizód a cserkészeti történelmében és fontos epizód Magyarország nemzeti történetében.

A beszélgetés alapján véve elég könnyű volna Bodnár Gáborral, mert kitűnő „interjú-alany”. Nemcsak gondolatait, de lelkét, született humorát is beleadja feleleteibe. Mégis nehéz a beszélgetésnek zökkenésmentes folyamatot adni, mert számosan járnak-kelnek körülöttünk, — cserkészek, vezetők. A „Főnököt” mindenki ismeri és szereti és ő is — szemmel láthatóan — mindenki ismer és mindenki, aki itt van, a szívéhez nőtt. Beszélgetésünk így számtalanszor megakad egy-egy rövid üdvözlésre.

„Hogyan készül fel a Magyar Cserkészszövetség a Gödöllői Jamboree ötvenedik évfordulójára?” — hangzik első kérdésem.

„Két síkon, „kültügyi munkával” és „magyar vonalon”. A kültügyi feladat jórészt Dr. Chászár Ede társelnök kezében összpontosul. A Gödöllői Jamboree félvívásának évfordulóján mindazon nemzetek küldöttjei részvesznek, melyek annakidején Gödöllőn is megjelentek. Am a vendégek között kivételes jelentősége lesz a kelet-európai nemzetek cserkészseinek, hiszen közös a sorsunk, jelenünk, jövőnk. Nagy szeretettel várjuk a baltiakat, a lengyeleket, — bizony a vietnámi cserkésztestvéreket is! Utóbbiak a messzi Kelet-Ázsiát képviselik, de velük is nyilvánvaló a cserkésztestvériség és a sorsközösség. Meghívták nyerne azok is, akik annakidején — ifjú-fejfel — ott voltak Gödöllő 1933-as színes, óriási cserkészszáborában. Ami az előkészületek, „magyar vonalát” illeti, a jövő évi jubileumi száborban ugyancsak „reprezentatív őrsök” képviselik a külföldön működő magyar cserkészcsapatokat is. Ami a programtervezést illeti, igyekezni fogunk megközelíteni azt a programot, azt a napirendet, ami annakidején Gödöllőt jellemezte.”

Nehéz kérdés következik: „Hogyan lehet megmagyarázni a mai cserkészifjúságnak a félvívásának lezajlott Jamboree jelentőségét? Megértik-e Mi volt fontos 1933-ban, aminek aktualitása ma sem múlt el?” — kérdezem.

Az a válasz következik, amit vártam: — „1933 aktualitása semmiben sem tér el 1983 aktualitásától! Ötven esztendővel ezelőtt már majdnem másfél évtized választott el attól a Triantontól, mely Nagymagyarország helyébe csonkaországot teremtett. Nagy nemzet voltunk, de — kis ország, méghozzá olyan, melyet meg nem értés, esetenként gyűlölködés vett körül. A magyarság farkasszemet nézett a Kisantant cseh, román, szerb sovínisztaival. Gödöllő nemcsak cserkészseink vizsgátele volt, de egész magyarságunké! Bizonyitanunk kellett, hogy ennek a nemzetnek — szörnyű mártíruma után is — van hite felemelkedni! Mint poraiból újjászülöt Főnix-madárnak! A Világháború után a humanista álmok úgyszólván szertefoszlottak. A párizskörnyéki

békédiktátumok csak fokozták a feszültséget. A harmincas évek elején sokak előtt kérdésessé vált, hogy lehet-e ebben az atmoszférában különbözni — ellenséges — nemzetek ifjait a békesség szellemében együtt táboroztatni...? A magyar cserkészet vállalkozott erre a feladatra!

Ötven évvel ezelőtti történet, de büszkén emlékezünk rá — s emlékeztetésünket meg fogja érteni magyar is, külföldi is, felnőtt is, ifjú is. A Gödöllői Jamboree a humanizmust, a nemzetek közti megértést hirdette, emberiséget tudott tenni az embertelenség helyébe! Nem a vetélkedéseken, versenyeken volt a lényeg, hanem azon, hogy megismerjük egymás értékeit; egymás kultúráját s megértjük, hogy alapján véve mindannyian jót akarunk; egymáshoz ösztönte szívvel, nyílt lélekkel közelünk. Mivel helyzetünk, nemzeti problémáink hasonlóak a félvívás előttiékhöz, mai feladataink — az évfordulóra készülődv — hasonlóak a korabeli feladatokhoz. Most is — éppúgy, mint annakidején — olyan találkozózt rendezünk, mely „nemzetek közötti” oly értelemben, hogy tiszteljük egymás nyelvét, szokásait, de „nemzeti” oly értelemben, hogy ez is újabb alkalom lesz arra, hogy nemzeti problémáinkat felveszük, érzéseinkkel demonstráljuk.”

„Teleki Pál — kérde — hogyan tudott időt szakítani felelősségteljes politikai munkája mellett arra, hogy elvállalja a táborparancsnokságot?”

„Teleki Pál, rendkívüli ember volt — hangzik a határozott válasz — 1920-ban rövid időre elvállalt miniszterelnöksége óta tizenhárom év telt el. Teleki visszavonult egyetemi tanszékére, — hiszen ő mindig első sorban tudós volt, s nem politikus! Nemcsak Magyarország, de az egész világ kitűnő földrajztudóst tisztelhetjük benne, de — ezen messze túlmenően — azt az embert aki valóban méltó példaképe tudott lenni ifjúnak, idősebbnek egyaránt. Kisbarnaki Farkas Ferenc is mellette állt segítőársként és természetesen ott volt Sik Sándor is, a halhatatlan piarista költő, cserkésztestünk vezéralakja. A világ akkori főcserkésze, Baden-Powell jól ismerte és sokra becsülte a magyar cserkészetet. Örömmel jött, sokat elvart tőlük és reményeiben nem is csalatkozott.”

„Milyen adottságai voltak Gödöllőnek, hogy e helysére esett a választás? Miben segítette a kormány a Jamboree sikerét?”

„Gödöllő és környéke — válaszol Bodnár Gábor — alkalmasnak látszott arra, hogy egy világjamboree megrendezéséhez szükséges összes kivánalmaknak tökéletesen megfeleljen. Óriási terület állt rendelkezésre, árnyékos, hangulatos zugokkal, széles napos térségekkel. Ivóvízben nem volt hiány, jók voltak az utak és az ételmezési lehetőségek. Közel esett a fővároshoz. A kastély parkját is rendelkezésre bocsátották. 30.000 emberre tervezték azt a táborát s ez rengeteg munkát jelentett, hiszen az előkészítő munkálátok is nem kevesebb, mint két esztendőtt vettek igénybe! Teleki Pál nem csupán mint „főcserkész” állt az előkészületek, a rendezés élén. Bizonyos értelemben ő

képviselte a magyar kormány segítőkészségét is, hiszen „Jamboree kormánybiztosi” megbízatása volt, ami rendkívüli miniszteri tárcának felelt meg. Ez a felhatalmazása sok akadályt oldott fel, sokmindent egyszerűbbé, megoldhatóbbá tett. Természetesen a magyar kormányzservek, a magyar társadalom sok-sok vonatkozásban nyújtottak felelhetetlen segítséget. A fantasztikusan megnövekedett postaforgalomban derekasan látta el feladatát a M. Kir. Posta. A Jamboree alkalmával kibocsátott „csodaszarvas” bélyegsorozat a mai napig tizezrenyi magyar- és külföldi bélyeggyűjtőt emlékeztet erre a feledhetetlen világtalálkozóra! A MÁV, a magyar sajtó, s sok más intézmény megtette a magáét.

Ki győzne mindenre emlékezni, mindent felsorolni?! ... Ne feledjük el, hogy a Gödöllői Jamboree a világgazdasági válság idején rendezték. Bár e nagy találkozó elsőrendű célja nem anyagi, hanem elsősorban erkölcsi vonatkozású volt, mégsem hagyható megemlíteni nélkül, hogy a nagyvilággal való barátságos kapcsolatunk 1933 után erősen megnövekedett, nem beszélve arról, hogy a külföldi vendégek nemcsak jóakarataikat, barátságukat, mosolyukat hozták a kis csonkaországba, de — jelentékeny összegű külföldi valutát is.”

„A magyar egyházak milyen szerepet vállaltak a Gödöllői Világjamboree keretében?”

„Természetesen, egyházi szervezeteink is átértékelték a Jamboree rendkívüli jelentőségét. A katolikus egyházat Shvoy Lajos képviselte, a budapesti Regnum Marianum volt népszerű plébánosa, ki 1927 óta már Székesfehérvár püspöke volt. A reformátusok nem is képviseltethették volna magukat kiválóbb emberrel, mint a feledhetetlen igehirdetővel és mester tollú íróval, Ravasz Lászlóval! A budapesti főrabbi, sőt a magyarországi mohamedánok imámjának jelenléte és lojalitása is bizonyította, hogy az egész nemzet — felekezetre, világnézetre való tekintet nélkül — érti Gödöllő jelentését és szívvel lélekkel mellettünk állt.”

Utolsó kérdésem következik. Ez már könnyebb fajsúlyú kérdés, — de már fáradt a kérdező és a kérdezett is. „Kedves Gábor! Valljuk be: ötven évvel ezelőtti Te sem voltál még a magyar cserkészet vezéralakja. Nem tudtál volna — a mostanihoz hasonló — komoly analízist adni Gödöllő 50 évvel ezelőtti jelentőségéről. Tizenhárom évekkel ezelőtti voltunk, Te is, én is! Vajon mit látott a tizenhárom éves Bodnár Gábor Gödöllőn? Mire emlékszel legszívesebben?”

Elmosolyodik. „Igazad van, akkoriban ilyen tisztán, világosan mindezt nem láthattuk. De Teleki Pál tudta, látta! Őelőtte nem volt egy pillanatig sem vitás, hogy nemcsak cserkészfeladatot, — de komoly magyar kötelességet teljesít! Ez cserkészisztjei és minden gondolkodó, hazafiúi érzésekkel telített felnőtt ember előtt világos volt. Mi, fiatal cserkészek hihetetlenül élveztük azt a színes forgatagot, — ma úgy mondanánk: egzotikumot — ami Gödöllőn élénk társul! De mint magyar cserkészek — elsősorban külföldi barátokra igyekeztünk szert tenni. Jól emlékszem a vidám indulókra, a nagy nevetésekre, egymás nyelvén botladozó gyakorlására, a tréfák sorozatára, a mulatságos félreértésekre,

egymás nemzeti jelvényeinek tisztelére és kölcsönös cserélgetésére... Feledhetetlen volt!”

... Mikor megköszönöm Bodnár Gábornak ezt a beszélgetést, — egyben a szíves vendéglátást is, — már lassan sötétedik az ég a Sik Sándor Cserkészpark felett. Végeztünk az akadályverseny, — fáradtan, de a jól végzett munka örömeivel vonulnak be a „magyar vítezek” és a „török janicsárok” is. Gárdonyi Géza és az egri hősök bizonyára megelégedetten, sőt egy jobb szöveg jövőben bizakodva néznek le cserkészreinkre onnan felülről, valahonnan a felhők mögül — a Mennysorságból. De a Magyar Cserkészszövetség vezetői már előre tekintenek: készülnek a — feledhetetlen — félvívás század előtti Gödöllői Világjamboree emlékeztetének megünneplésére.

Haraszti Endre

Emlékfák az amerikai „Hárshegyen”

A Magyar Cserkészszövetség Intéző Bizottsága 1980-ban a következő határozatot hozta: „Az otthoni és külföldi cserkészletben érdemeket szerzett, elhunyt vezetők emlékére a Sik Sándor Cserkészparkban emlékfák igényelhetők.” Így az elmúlt évben néhány fából máris Emlékfa lett a Sik Sándor Cserkészpark festőien szép „fenyőkatadrálisában”.

E gyönyörű fenyves fán az oltár körül — művészi kivitelű réztáblák emlékeztetnek az elhunyt cserkészvezetők érdemeire. Ki ne gondolna vissza szeretettel elhunyt parancsnokára, előjárójára?

Az idősebb cserkészek híven őrzik a magyar cserkészműlt hagyományait. Azzal is ápolják, hogy ma már nem élő, nagy vezetőik emlékét nemcsak szívükben hordozzák, hanem irántuk való tiszteletüket kifelé is megvallják.

Az emlékfák megjelölése és ápolása a Parkbizottság feladata. Aki szeretett cserkészvezetője emlékére táblát akar elhelyeztetni, a következő adatokat küldje az alább megadandó címre: az elhunyt cserkészvezető neve, cserkészrangja vagy beosztása, születési és elhalálozási éve, valamint az adományozó személy vagy egyesület pontos neve.

Egy Emlékfa megváltási ára 150 (százötven) U.S. dollár.

Az emlékfák megváltásokból fennmaradó összeget a Hazán kívüli „Hárshegy”-nek, a Sik Sándor Cserkészpark fenntartására és továbbfejlesztésére fordítja a Magyar Cserkészszövetség.

Ígényléseket a szükséges adatok és a megváltási ár egyidejű csatolásával a Parkbizottság címére kéri:

Jámor Lajos
3-A Leland Ave.
Toronto, Ont. M8Z 2X4
Canada (Tel.: 416-231-8207)

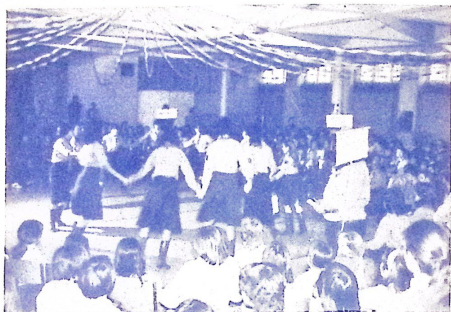
A Parkbizottság reméli, hogy számos cserkész teszi magáévá ezt a szép gondolatot, hiszen adománnyal nemcsak a magyar cserkészet elhunyt nagyjainak állít maradandó emléket, hanem ugyanakkor Cserkészparkunk fenntartásához is hozzájárul.

ÉSZAK-AMERIKA

ETNIK CSERKÉSZ-TALÁLKOZÓ

A 23. sz. Szt. László és a 37. sz. Szt. Margit mont-reáli cserkészcsapatok életének jelentős eseménye volt a március 28-án tartott etnik cserkész-találkozó egy tábortüzi délután keretében. 8 nemzet cserkészei jöttek össze: 18 ukrán, 82 francia, 28 litván, 7 észt, 31 lengyel, 52 vietnámi, 45 Pointe-Claire-i angol, és 90 magyar, összesen 357-en, nem számítva a kísérő vezetőket. Ezelőtt 10 évvel már volt hasonló találkozó, ezúttal Herédi Pista bá' vetette fel a gondolatot, hogy ismételjük meg. Csapataink vezetőségének tetszett a terv s közös erővel nekiláttunk a szervezésnek. Felvettük a kapcsolatot az etnik cserkészcsapatokkal s két előzetes megbeszélés során kialakítottuk a programot. Herédi Pista volt a szertartásmester, ő vezette a találkozót. Koradéltután szinte megrohanták a plébániát az etnik csapatok, s helyiséghiány miatt a lengyeleknek a templomban kellett gyülekezniük. 3 órára levonultak a nagyterembe; elhelyezkedtek a „tábortűz” körül, melyet a Pointe-Claire-i cserkészek készítettek. Kürtszóra megkezdődött a tábortűz a kanadai himnusz elénekzésével. Házigazdánk, P. Deák Ferenc S.J. plébános, (akinek az alkalommal Ottawában kellett lennie) Dr. Thököly Imrét, a Magyar Iskola elnökét kérte

meg, hogy nevében üdvözlje a megjelenteket magyar és francia nyelven. Szavai után Herédi Istvánné, Marika bá', a leánycsapat parancsnoka angol nyelven köszöntötte a megjelent cserkészeket, majd Glaser János cscst. és felesége Heidi mondták az imát angol és francia nyelven.

37. sz. Szt. Margit lcs. táncbemutatója.

Csatakiállítás, Rácz Béla bá' vezényletével.

Ezután megkezdődtek a tábortüzi számok és énekek, egyik csapat a másik után. Közben felcsattant egy-két csatakiállítás (a mieinket Rácz Béla bá' vezényelte) és néhány buzdító vagy elismerő ének. A lett cserkészeknek a régi lovagi tornákra emlékeztető viadala emlékezetes maradt. Aztán az angol kiscserkészleányok bájos jelenetét meg a litvánok ősi hangszerekkel kísért dalai jöttek. Az ukrán cserkészek énekszámai és bravúros táncai nagy elismerést arattak. De a mieink sem maradtak le, a leányok körtánc a „Szent Péterrel” való jelenet kihozta a bravókat a cserkészekből. Az ilyenkor hagyományos „Alouette”-t a francia cserkészek vezényelték és kórusban énekelte a többi.

Érkezéskor mindenki kapott egy emlékjelvényt, és a tábortűz befejeztével egy emléklapot erről a „rencont-

re d'amitié” illetve „brotherhood meet”-ről. Ezt Herédi Mónika tervezte, első oldalán a cserkészjelvény látható a kanadai jávorfa levéllel, hátlapján a búcsú-ének szövege, a belső oldalon pedig aláírásokra volt hely. Így a cserkészek aláírások gyűjtésével vetélkedtek, ki tud több aláírást szerezni a jelenlévő 8 csapat tagjaiból. Ez volt a legjobb ismerkedési alkalom, sok új barátság alakult ki közöttük.

Közben már találatták a „lakomát”; Thököly Imre bácsi vállalta a bogrács-gulyás elkészítését, ami nagyon ízlet a népknek. Meg lehetett kóstolni a francia bab-főzeléket, a vietnámi húsos palacsintát s megannyi más különlegességet.

Az étkezés befejeztével megalakítottuk a szeretetkört. A felejthetetlen délutánra ez tette a legszebb pecsétet, s a búcsúdál eléneklések sok szemből kicsordult a könny. A búcsúzás fájdalomának enyhítésére a vietnámiak vidám indulóba kezdtek, a válasz nem maradt el: 90 vidám torokból felharsant a magyar cserkészinduló két versszaka. Kocsis Laci bá' filmen is megörökítette ezt az etnik cserkész-találkozót, amelyet a következő évben — reméljük — egyik résztvevő csapat fog megrendezni és feleleveníteni a cserkész-testvériséget.

Herédi Marika cspk. tojásfestésre tanítja a cserkészleányokat.

Így készülnek a himes tojások.

DÉL-AMERIKA

Cserkészvezetők munkája a Dél-Amerika-i magyar életben

Argentínában a Buenos Aires-i Magyar Ház jelenlegi elnöke, Dr. Kesserű István. Az igazgatóság tagjai között találjuk Lomniczy Józsefet, a Buenos Aires-i magyar elemi és középiskola igazgatóját, — Benedek László, az összes Dél-Amerika-i magyar cserkész parancsnokát, — Vass Dénest, az argentinai legjelentősebb magyar tánc és regös csoport igazgatóját és számosan másokat.

A braziliai Sao Paulo-ban Dr. Gácsér Imre, Tóth Veremund bencés cserkész tisztek, Piller Gedeonné, a cserkészek kerületi elnöke, Kokron Sándorné Vámos Edit a magyar iskola igazgatója, Kokron Ilona a Sao Paulo-i táncscsoport direktora, Bálint Jánosné az énekkar vezetője szolgálják cserkészmunkájukon túl a magyar életet.

A braziliai 40. sz. Zrínyi Kata cscs. és a 64. sz. Zrínyi Péter cscs. nyári tábora

„Voltam a Zrínyiekkel négynapos táboron (feb. 20., 21., 22., 23-án) a farsangi szünetidőben, Sao Paulo-tól kb. 70 km-re keleti irányban, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Öt fiú- és négy leány-sátor lett felverve. Szunyog és pók nem hiányzott. Kellemes időjárás, kis esőzssel megúsztuk a tábori napokat. A tábor keretmeséje „Arany János”, persze a Toldi Miklós volt főszerepben, mégpedig a trilógia első szakaszát vettük át és tábortűznél lejátáztuk a Toldival történt eseményeket. Magnószalagra vettem egy-néhány eseményt a táborról fényképekkel megörökítve.”

Halász Károly st.

Kasznár Erzsit, a riói Szondy György cserkészcsapat volt parancsnokát 1982. január 9-én avatták a jogtudományok doktorává Rio de Janeiro-ban. Erzsi idekint született, mégis 6 más idegen nyelv mellett, anyanyelvi szinten beszél és hibátlan helyesírással ír magyarul. Évfolyamában 300 hallgató között második helyen végzett. Az avatási szertartás során külön ünneplésben részesítették. Fél ponton múlt, hogy nem lett osztályelső. A Szondy György csapat cserkészei és lányai büszkék közszerepetben álló volt parancsnokukra.

Zsigmond Zsófia st. és Dr. Szőke László cst. 1982. május 22-én tartották esküvőjüket a Saint Lawrence római katolikus templomban Asheville, North Carolina.

Bodnár Bence st-et doktorrá avatták 1982. május 17-én.

KERÉKPÁRON AZ ANDOKON ÁT

(Egy 1400 km-es biciklitúra története)

Megvalósította a 12. sz. Kinizsi Pál cscs.

Résztevők: ifj. Benedek László, ifj. Kulifay László, Magel Sándor, Szilvássy Lőrinc.

A coloradoi evezőtúra után valami újat kerestünk és több ötletet kellett elvetni, köztük egy lovastúrát. Miután külső segítséget nem sikerült kapni, a csapat használt bicikliket vásárolt, melyeket aztán a résztvevők megjavítottak.

Külön problémát okozott a biciklik szállítása. Így hát szétszedtük a kerékpárokat. Kicsit megilletődve ültünk a buszra és arra gondoltunk, hogy talán túl nagy fába vágtuk fejszénket.

Gigurult velünk az állomásról a Santiago de Chile-be menő busz. Izgatottan figyeltük az utat, hisz visszafelé itt fogunk majd pedálozni. Emelkedett az út, mind magasabbak lettek a hegyek és egyszerre Punta de Vacas-on voltunk, a vámnál. Itt minket a vámőrök rossz hírrel fogadtak. Kisütötték, hogy Mágel Sanyi okmányai nincsenek rendben. Nem mehet át a határon. Hiába volt minden rábeszélés, nem volt mit tenni, biciklijét kivettük a buszból.

A határnál csodálkozva kérdezték a chileiek, hogy miért viszünk magunkkal három szétszedett biciklit? Mikor megtudták, hogy mi a szándékunk, nevettek rajtunk, nem hitték, hogy megvalósítjuk tervünket. Még a lélegzetünk is elállt, mikor a busz megállt a hegytetőn és látni lehetett, hogy kanyarodik lefelé az út. Itt kell majd nekünk feljönni!

Estére Santiagoba érkezünk, ahol már vártak minket a Kulifay család ismerősei. Vacsora után bicikli szereléssel töltöttük az időt és nyugodtan aludtunk. Másnap megnéztük a várost és felmentünk a San Cristóbal hegyre, ahonnan látni lehet Santiagot teljes egészében. Lelki szemeink előtt már az aszfaltcsíkot láttuk, mely átvezérel minket az Andok hegyvonulatán. Ambruséék kitűnő paprikás csirkével búcsúztattak bennünket. Ettől kezdve sokáig nem ettünk késsel és villával.

Január 27. Indulásunk napja. Korán keltünk, összesomagoltunk és rövid látogatást tettünk a templomba. Szinte ösztönszerűen fordultunk Istenhez, hiszen nem kis dologba kezdünk. Reggel 8.20-kor elsőt fordultak a kerek. Santiagai barátaink előttünk mentek, mutatván a városból kivezető utat.

Miután elváltunk tőlük, Los Andes városa felé haladtunk. Az út hol vízszintes, hol enyhén emelkedő volt. Óránként megálltunk pihenni. Messziről megcsodáltuk a NASA-nak egy műbolygó megfigyelő állomását és rövidesen a Chacabuco-i csata színhelyére értünk. Most már meredeken emelkedett az út és először — de nem utoljára — tolni kellett a bicikliket. Gyümölcsöt ebédeltünk, majd átléteztünk a két kilométer hosszú sötét alagúton. Az ezt követő lejtőn úgy száguldottak a biciklik, hogy még kormányozni is alig lehetett őket. Így futottunk be Los Andes városába.

A biciklitúra résztvevői: Szilvássy Lőrinc, Mágel Sanyi, Kulifay László és Benedek László a 12. sz. Kinizsi Pál cscs. tagjai.

Innen az út egyenesen nekiment a hegyeknek. Vadabb lett a környezet, kihaltabb az országtér. Elhagytuk Rio Coloradot, majd Rio Blanco után döntöttünk, hogy asznapra elég volt. A lemenő nap fényében terítettük ki hálósájkainkat és fogyasztottuk el szerény vacsoránkat. Meg kell említeni, hogy sátrat nem vittünk magunkkal a súly miatt. Mindenki csak a legszükségesebbet cipelte magával.

35 kilométerre voltunk a határtól. Ez a szakasz volt a legnehezebb. Többet toltuk a kerékpárokat, mint pedáloztunk. Az emelkedő völgyet hegyfal zárta el. Ezen a falon mászik fel a kanyargó út. Ezen a szerpentinén végigmenni kemény 4 órába telt és sikerült — kimerülve bár, — eljutni a határra. Csodálatos látványt nyújtottak a kopár hegyek, meg a Portilloi tó. Az út tovább kanyargott, a hegytetőn hó fehérlt.

Néhány percig tartott csak a chilei vám, máris toltuk tovább a bicikliket a nemzetközi alagútig, mely 3185 méter magasságban köti össze Chilét és Argentínát. A másik oldalon az argentin zászló és végnélküli határátlépési formások fogtak bennünket. Las Cuevast elhagyva, pillanatok alatt Puente del Inca-hoz értünk. Az út most már erősen lejtett és ezért igen gyorsan haladtunk. Megcsodáltuk a helyet és tovább akartunk száguldani Punta de Vacas felé az úton, mely inentől kezdve köves volt. A kormányzás egyszerűen lehetetlenné vált és a vad robogásból esés lett. Lőrinc átbukfencezett egy kővön és beverte a fejét. Egy arra hajtó orvos megnézte a sebet és megállapította, hogy ki kell mosni rendesen. Lőrincet elszállították egy közeli szállóba, ahol „helyrefofozták”. Estére Punta de Vacasra érkezünk. A vasútállomással szemben, nagy farakások tövében aludtunk.

Bicikliszereléssel kezdődött a másnap. A köves utat és az esést a kerékpárok megsemmisítették. Aránylag későn indultunk, mégis nagy távolságot tettünk meg délig, hiszen úgy lejtett az út, hogy hosszú kilométereken keresztül nem kellett pedálozni.

Uspallataban ebédeltünk, ahonnan Mendozába telefonáltunk és határtalan örömről megtudtuk, hogy

Sanyi már türelmetlenül vár minket. A hátralevő 100 kilométert sikerült estig letudni. Jókedvűen futottunk be Mendozába, a Blum családhoz, akik óriási nagylelkűségről tettek tanúbizonyságot. Sanyit 4 és minket 1 napig kényeztettek magyaros vendégszeretettel. Nekik és a santiagai Ambruséknak őszinte hálával tartozunk.

Mendoza városában egy napig pihentünk és január 30-án du. 5 órakor nekivágtunk az aszfaltnak. Első gumidefektünket még aznap megszereltük, de nem is gondoltunk arra, ami még várt ránk. Tüskés volt a vidék és minden elővigyázat hiábavalónak bizonyult.

La Paz városa előtt Sanyi biciklijé számtalan defektet kapott. Olyannyira, hogy 2 és fél órai szerelés és foltozás után, még mindig találtunk lyukat. Így Sanyi külső segítséggel eljutott La Pazig. Mi többiek pedig nekivágtunk az útnak, hogy minél hamarabb utolérjük. Sivárrá változott a táj. Sehol egy fa, sehol egy ház. Olyan melege volt, hogy szinte leszedtünk a bicikliről. Forró ellenszéllel kellett megbirkózni. Úgy pedáloztunk, mint automata gépek.

Délután 4-re befutottunk La Pazba. Itt két óráig tartó pihenést rendeztünk és hihetetlen mennyiségű italt fogyasztottunk. A nap már közeledett a láthatár aljához, mikor indulásra ösztöklöttük egymást. Miután Sanyi biciklijének gumiját kicseréltük, sötétedő éjszaka alatt hátrahagytunk még egy szakaszt. Éjszakai nyugalomunkat viharfelhők fenyegették, de szerencsére esőt nem kaptunk.

Kulifay László és Benedek László.

A másnapot rosszul kezdtük. Minden biciklin találtunk lyukas kereket! Reggelink nem volt, Desaguadero város szándékozunk enni valamit, de odáig még 10 km. hiányzott. Éhesen foltoztuk a gumikat, de a tüskék Desaguadero előtt újra nehézséget okoztak. A faluban gumijavítót kerestünk, mert folt és ragasztóhiányban szenvedtünk már. Végre nekivághattunk a San Luis-i útnak. Az ellenszél és az emelkedő út miatt, a tűző nap alatt csak lassan haladtunk. Kimerülve érkezünk Alto Pencoso faluba.

Délutáni alvás után továbbindultunk és estére San Luisba érkezünk. Ez a nap bizonyult a legkimerítőbb-

Szilvássy Lőrinc és Mágel Sándor.

nek. A meleg étel kimondottan jólesett. Másnap óriási szélvihar tombolt. Ez igen megnehezítette a haladást. Mercedésre dombos vidékén keresztül jutottunk. Civilizáltabb lett a vidék és íhatóbb a víz.

Másnap fél 7-kor már talpon voltunk és rövid reggeli után újra követni kezdtük az aszfaltcsíkot, hazafelé. Délután elértük Rio Cuarto városát és úgy döntöttünk, hogy tovább pedálozunk sötétedésig. A nap már lemenőben volt, mire megláttuk a táblát: Mercedes 168. Tehát egy nap alatt majdnem 170 km-t tettünk meg! Ez volt a napi csúcsteljesítményünk. Bicikliszereléssel és ebéddel La Carlota-ban pihentünk egyet. Majd este Arias faluban terítettük ki hálósájkainkat.

Másnap olyan benzinkutat találtunk, mely tusolási lehetőséggel is szolgált. Óriási fürdést csaptunk. Venado Tuerto-ba frissen és tisztán érkezünk. Pénzt szeretünk volna váltani. A bankok már csukva voltak. Kénytelenek voltunk továbbmenni Colón városába.

Február 7-én már San Antonio de Areco-ban láttuk a felkelő napot. Most már kényelmesen, szinte ráérezően bicikliztünk, hiszen kevés hiányzott, hogy végcélunk legyen. A 75-ös kilométerköz vidékén ismerős autót pillantottunk meg: Szilvássy Edit néni és Kulifay Laci bácsi jöttek elénk. Az utolsó kilométereket már végig autókísérettel tettük meg: Benedekék Fiatja és Szilvássyék Citroëne cikázott körülöttünk.

A cserkészszázbán fogadásunkra sokan gyűltek össze és délután 2 órakor kimondhattuk a búvós szót: **MEGERKEZTÜNK!**

A tábor és a túra majdnem egy hónapos magyar cserkészkedést jelentett számunkra. Élményekben nagyon gazdagon tértünk haza. Gyönyörű volt az út. Külön megszépítette a jó összmunka, mely nehéz pillanatokban is tartotta bennünk a lelkesedést. Csak azt sajnáljuk, hogy nem lehetünk többen, hiszen ilyen jó élményben ritkán lehet része az embernek.

Jó munkát!

ifj. Benedek László
Kulifay Laci
Mágel Sándor
Szilvássy Lőrinc

Az argentinai tisztli konferencia résztvevői — Buenos Aires, 1982. július.

Akadályverseny Argentínában

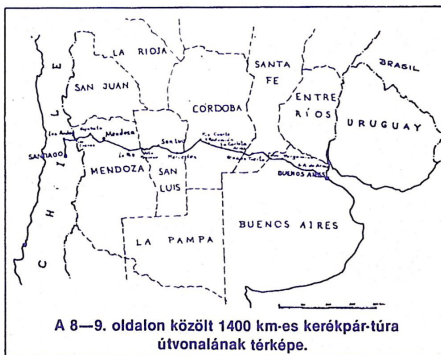
Az akadályverseny szept. 5-én és 6-án volt és nagyon jól sikerült. A vacsora őrsi keretben zajlott. Mindannyian nagyon vigyáztunk, hogy a szervező vezetők ne érezzék elhagyatottnak magukat, így például én beálltam hozzájuk segíteni a vacsorát megfőzni. Úgy látszik, hogy ők is élvezték az egészet. Nagyon strammal elkészített akadályverseny volt. Méghozzá biciklivel. Az az őr, amelyik a leghosszabb utat tette meg, 110 kilométert biciklizett két nap alatt.

A Kinizsiek különben nagyban terveznek egy írtó izgalmas bicikli túrát: a tábor után (ami San Luisban lesz) átmennek Santiago de Chilebe és onnan biciklivel jönnének Buenos Airesbe, de úgy, hogy az Andokon nem az alagúton, hanem a hegyi úton jönnének át. Ha sikerül, nagy teljesítmény lesz.

Benedek Lászlóné (Buenos Aires) leveléből:

„Szegény Szabó Gyesza bá' jan. 16-án hajnalban meghalt. A csapatok már táborban voltak, így aztán Józsi, Letti, Dini, Zólyomi Kati, Demes Feri, Főthy Judith és Öcsi és én vonultunk ki vasárnap 17-én cser-

készruhában, utolsó tiszteltadásra. A M.Cs.Sz. nevében egy szép fehér szegfűből készített keresztet vittünk. Cala aznap prédikált (vasárnap volt) de még ő is odaért és nagyon kedvesen búcsúztatta a cserkészek nevében. Ella mesélte, hogy leveled Gyesza még megkapta és igen örült neki.”

A 8—9. oldalon közölt 1400 km-es kerékpár-túra útvonalának térképe.

Vegyes események a világ minden tájáról

Világ Jamboree 1983-ban

A nyugat Kanada-i csoportok: Calgary, Edmonton, Vancouver, erőteljes csapatösszevonást készítenek elő az Alberta-ban megrendezendő Világ Jamboreera. Közös táborozásuk képezi a Magyar Cserkész Szövetség jamboreeával kapcsolatos segéd táborát. Mind ez már több ízben történt. Ez a tábor lesz a magyar cserkész jamboree képviselőinek és reprezentálásának alapja. Ezen túlmenően Calgary városában fogadást, kiállítást is terveznek. A terveket a Szövetség központja és külügyi hivatala egyetértésben készítik.

Jelentés az ukránok 70. éves jubileumi jamboreejáról

A kb. 1500 főnyi tábor az E. Chatham, New York melletti állandó táborhelyen került megrendezésre. Részt vettek a 7 ország ukrán cserkészei, képviselőket Ausztráliából, Argentínából és Angliából beleértve. Sőt, az argentin főmegbízott valamelyik a Sik Sándor Cs.Parkba készülő magyar cs. vezetővel utazott együtt, elbeszélése szerint. A fegyelmesség különösen a táborút menete alatt dicséretre méltó volt. (A tábor az utolsó szombaton látogattam meg.) A du. folyamán végigkísértek az altáborokon. A fiúaltábor sokkal rendezettebb volt mint a lányaltábor. A lányaltáborban alig voltak építmények, a fiúaltáborban sok. Az árvalányhajas sapkamat szokás szerint megcsodálták. Fogadtatásunk (más nemzetiségek is voltak) emlékeztetett a 20 évvel ezelőtti, amikor 16 tagú képviselőt küldtünk ki. A vacsora alatt fogadás volt a vendégek számára, erre meghívták a PLAST támogatóit. Itt mutattak be. A táborútnál rövid köszönést mondtam, az ész, lengyel és litván képviselőknél kívül, melynek szövegét az ott tartózkodó Free Europe rádió embere elkért tőlem. Rajtam kívül két ész lcs., 7 lengyel és 15 litván cs. vett részt. Meghívtam a küldöttséget a 83-as Jamboree emléktáborunkra. A táborútnak igen megható és felemelő volt.

Fischer Viktor
III. Ker. Pk.

Tutaj-túra Svédországban

Nemcsak a Gödöllői Jamboree 50. évfordulója olyan esemény, amely nagyjelentőségű a magyar cserkészlet számára. 1983-ban esedékes a híres Vági Tutajút 70. évfordulója. 1913. júliusában zajlott le a nagy esemény, egy tutaj túra a Vág folyón. A Kárpátok lejtőin eredő Vág felsőfolyásáról indult el 100 cserkész több száz kilométeres útra tutajokkal. Ez a túra a cserkészlet ellenzőinek meggyőzésére szolgált. Azt akarta bizonyítani, hogy a cserkészlet nem szervezett csavargás, — amint ezt a maradi pedagógusok mondták, — hanem komoly kemény életre előkészítő, a természetet uraló ember nevelését, egészséges fiatalág kialakítását nem

csak célozza, de komoly eredménnyel szolgálja is. Az út rendkívül sikeres volt. Az ország közvéleménye a szívébe zárta a cserkészletet. A csapatok szinte gombamódra szaporodtak az országban a nagy lelkesedés nyomán.

E nagyszerű esemény megünneplésére a svédországi magyar cserkészek június 12—17 között tutaj-tábor rendeznek. A vadregényes Klarälven folyón utaznak több mint 110 kilométert, mesebeli szép erdős tájakon. Olyan még „szűzi” vidéken, ahol dánvadat, hódot, medvét, vadmacskát láthatnak. A kitűnő fürdési és horgászati lehetőségekről nem is kell beszélni. Az utazás sajátkezűen épített, őrsi tutajokon történik. Az őrök, miként 70 évvel ezelőtt, a tutajon építik fel tűzhelyeiket, ott ütik fel sátraikat is alvóhelyül. A tutaj tábor után a rendezők, Dr. Tamás Gáspár cst. fogorvos vezetésével egyhetes körút keretében meglátogatják közép Svédország és Norvégia legszebb tájait, megismerkednek a meglátogatott vidék néprajzi kincseivel. Látnak norvég havasokat, fjordokat, gleccsereket, népművészeti kiállítást, svéd népzene fesztivált, Lagerlöf Zelma szülőházát, stb.

A táborra jelentkezőknek természetesen a tábor előtt vízicserkész jártassági vizsgát kell tenni.

A szentatya kihallgatáson fogadta a németországi ifjúsági lelkeszt, v. Köllek György I. Ker. Pk-ot.

Magyar küldöttség a lengyelek világtáborában — Belgium, 1982.

CSEKÉSZBOLT

P.O. Box 85, Garfield, N. J. 07026 U.S.A.

Magyar Cserkészszövetség Szabályai	\$.50
Vezetőképzés Szabályai	.50
Cserkészkönyv I.	5.00
Cserkészkönyv II.	5.00
Cserkészkönyv III.	5.00
Cserkészkönyv I-III. kötet	15.00
Kiscserkészek könyve I.	5.00
Kiscserkészek könyve II. (utánnymás alatt)	5.00
Kiscserkész vezetőik kézikönyve	4.00
Őrsvezetők tanácsadója	4.00
Zoltai Tibor: Pali fel a fejjel — cserkész regény	4.00
Különpróbák (utánnymás alatt)	3.00
Játékos és tábornözi könyv	4.00
Fogadalmotétel „Emléklap”	.50
Teleki Pál emlékfűzet	2.00

MAGYAR TANKÖNYVEK:

Kis Magyarok Első könyve (kifogyott)	6.00
Kis Magyarok Második könyve	6.00
Kis Magyarok Harmadik könyve	6.00
Tóth Veremund: Vázlatos magyar történelem	5.00

NÉPRAJZI KÖNYVEK:

Balla Péter: A magyar népdal kis tükre	5.00
Muharay E.: Magyar Játékszín	5.00
Volly István: Magyar karácsonyok	5.00

HUNGARIAN BOY SCOUT ASSOCIATION

P.O. Box 68
Garfield, New Jersey 07026

Return Postage Guaranteed

Magyar Cserkész

HUNGARIAN SCOUT

A Hungarian youth magazine, published by the Hungarian Boy Scout Association, Inc., a non-profit organization.

Subscription: \$4.00 yearly.

Address: Magyar Cserkész, P.O. Box 68, Garfield, New Jersey 07026.

Editor-in-Chief: Charles de Rauch.

Editor: B. J. Kardos.

Printed by New Life Printery, 54 Renwick Street, Marrickville, N.S.W. 2204, Australia T.: (02) 55 6184.

SZERKESZTŐSÉG

669 Burke Road. Hawthorn, Vic., 3122, Australia.
Telefon: (03) 813 1737.

KIADÓHIVATAL

P.O. Box 68, Garfield, N.J. 07026, U.S.A.

KÜLFÖLDI KÉPVISELŐK

Ausztrália:

Goór György, 26 Loftus St., Pennant Hills, NSW, 2130.

Európa:

Padányi Erzsébet, Brüsselgasse 36/2/19 1160 Wien 16 Austria

Kanada:

Jámbor Lajos, 3A Leland Ave., Toronto, Ont. M8Z 2X4

Argentína:

Lindquistné Demkó Andrea, Rawson 40-P B "E", Bs As

Brazília:

Piller Gedeonné, Rua das Carpas 58, San Paulo, 04648

Venezuela:

Nyisztor Sándorné, Aptdo 68394, Altamira, Caracas 106

Non-profit Org
U S Postage

PAID

Garfield, N J
Permit No 204

PRINTED MATTER

Address Correction Requested